

Alba

Voor het eerst verschenen in: Groot Nederland, 1903, I, blz. 519-522. Herdrukt in Richard Erbe, Louis Couperus, Nagelaten Werk, Assen/Amsterdam, 1975, blz. 3-6.

Aan Pier Pander

I

Ziel

Toen acht jaaren geleên ik Alba zag
Voor 't allereerst, verklaarde gij: "Zie, zij
Is Ziel, en uchtendkrieken maakt zij vrij
Uit zelfgeheim zich en blikte waar zij mag

Haar bange leven speuren... Dauwteêr rag
Daagde als een oorspronglicht om 't kind van klei
Dat, hoe zij rillend stond en blikte, blij
Mijn hart deed kloppen om zóó nieuwen dag,

Zorgvuldig in haar vochte windselen borgt
Gij haar bevende schoonheid... 'k Was bezorgd
Als gij, toen ge Alba aan mijn blik ontnam...

Nu zie 'k haar weêr en levensbang als steeds
Rijst ze uit haar zelfgeboorte – een ziel des leeds
Maar Ziel, uit wie spat stralend 's levens vlam!

II

Gedachte

Toen stond ze alleen: nu rijst, zinnend Gedacht'
Ter zij en, vlinder, zweeft zijn voorhoofd klaar
Bezieling om: zuidzonnestrалend dáár
Ziet hij plots wemelen waarop hij wacht...

Zijn rechte hand omhoog bootst een gebaar
Of even grijpen wilde wat hij lacht:
't Oprijzend vizioen te omarmen tracht
Hij onbewust, wordt hij diens lach gewaar...

O Alba's jong're broeder – zielediep
Gelijkt ge Uw' zuster: moeder U en maagd
Was 't uit zich zelve, dat ze Uw wezen schiep

En als wij allen heeft ook hij gevraagd
In welk geheimnis beider oorsprong sliep
En waar Gedachte is, waaruit Leven daagt...

III

Aandoening

Maar trillend aan haar and're zijde bloeit
De Emotie op, aandoening, zuster blank
Gelijk een luchte lelie stengelslank
Der Ziel gelijk haar eigen glans ontgloeid

Zij is Gedacht', haar broer, terzij gegroeid
Zij klonk hem, echo, na als speeltuig klank
Heel haar kuische gestalte, bevend rank
Is met de dauw van teerst gevoel omsproeid...

Zij, aan de harp van Alba's wereldlied
Tokkelt de snaar, die't geheimzinnigst klonk
Naklank van heemlen, die onz' ziel verliet,

Zoodra vernederd ze op deez' wereld zonk:
Naklank, waaruit een ieder van ons duidt,
Dat hij 't symbool maar van zichzelf verluidd...

IV

Moed en Kracht

Maar om U drieën, manlijk, levenswarm
Voltooit het tweeling broederpaar den boog
Als nieuwe Dioscuren, uit wier oog
Rustige zekerheid schiet, recht, strak, ferm.

Blikte Alba's levensziel zoo angstig, woog
Haar 't zijn zoo zwaar of smeekte zij "Beschermt"?
Kracht, kalm bewust, is sterk gespierd de arm.
Moed welft zijn borst breed als een wal omhoog.

Zij banen 't werkelijk leven, recht en ruw
Aan zuster twee en broeder, zieleschuw
Die drieën, bevend naakt: Zij Moed en Kracht.

Zij zijn Ziel, na Denken en Gevoel
De arbeiders twee, zonder wie 't aardsche Doel
Nooit zoû bereikt, nooit de aardsche Taak volbracht.

Rome, Januari 1903. L. Couperus.

De timpel

Ut: Douwe Kalma, Samle Fersen (Fryske Akademy, Ljouwert, 1996), 383-384. Foar it earst ferskynd yn de Leeuwarder Courant fan 24 maaie 1924.

In honorem Pier Pander

- In groete fan wa't binne oan him dy't wie;
In tank oan wa't de skientme wist en skôge;
In hulde oan him yn wa't, sa kein en wier
De Geast har klearens barnde lyk in lôge.-

Yngong.

It libben riist yn stille leaflikheid,
In blanke see yn Dages iere frede
Dy't dreamt en rûzet en jit foarmleas leit,
Oerwekke fan Gods wêzen, de genede.

Moarntiid:

Jou my de Dei, dat ik net ring fergean,
Net lyk it twiljocht stjerrend yn de fierte;
Lit myn ûnthjit, ta libbens hichten bean,
Ienris de mieden mei in glâns oerjitte.

Fieling:

Jou my de Leafde, dat myn siele bloeit,
En fielt it nije libben yn myn skerte;
Dat har ûnierdske ropping yn my groeit,
Al is hja swier, al parset hja it herte.

Tinken:

Jou my it Witten, dat myn geast ferstiet,
Hok gruts him yn myn jonge dreamen foarmet;
Dat, lyk in freon, it my ta Wiisheid liedt,
En net yn iid'le koarte noft ferdoarmet.

Moed:

Jou my de striid; ik wit my ree: jou my
Te sribjen dêr't de stoarmen strûze en giere;
Jou my it wraksljen mank de Dea syn tij,
Nea sil my Eangst ta leffe flecht mear fiere.

Krêft:

Jou my it Wurk: ik tûgje it trou en goed;
Lis op myn skouders wat jim sielen wolle;
Ik bin mar feint; mar mei myn swit en bloed
Wurdt inkeld it mienskiplik wyt ferfolle.

De Stimme:

Stean ien yn bûn, doch elts jim eigen part,
Fan ien wyt stjoerd, fan ien djip ljocht ferkleare;
Elts dy't him foar syn ropping suver wart,
Sil tsjûgje meie: Ik haw dit mei formeare.